
RENAȘTEREA

PUBLICAȚIA PAROHIEI ORTODOXE ROMÂNE „NAȘTEREA DOMNULUI“ MÜNCHEN

Crăciun fericit!
Frohe Weihnachten!

ÎPS Serafim,
Scrisoare
pastorală

Biserica, spațiu al
vindecării

Episcopul
Macarie Drăgoi,
Nașterea
Domnului

Editorial

Povestea nopții

Fragmente neodibnite

*Paul Siladi, Doamne,
miluiește-mă!*

*Din viața Parohiei și
Arhiepiscopiei*

RENAȘTEREA

apare cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului Arhiepiscop și
Mitropolit Dr. Serafim Joantă al Germaniei, Europei Centrale
și de Nord

CUPRINS

Pr. Alexandru Nan, <i>Editorial</i>	1
Pr. Alexandru Nan, <i>Vorwort</i>	3
ÎPS Dr. Serafim Joantă, <i>Scrisoare pastorală</i>	5
PS Dr. Macarie Drăgoi, <i>Extras Scrisoare pastorală</i>	9
Pr. C. Apetrei, <i>Biserica, spațiu al vindecării și al comuniunii</i>	11
<i>Povestea nopții</i>	13
<i>Fragmente neodihnite</i>	16
PF Daniel, <i>Viața duhovnicească</i>	18
Dr. Paul Siladi, <i>Doamne, miluiește-mă!</i>	19
Maica Siluana Vlad, <i>Despre sinucidere</i>	20
Pr. Alexandru Nan, <i>Știri din viața Parohiei și Arhiepiscopiei</i>	25
Pr. Ioan Popoiu, <i>Întâlnirea Protopopiatului bavarez</i>	27

„Dumnezeu este Domnul și S-a arătat nouă“ (din slujba Utreniei)

Iubiți credincioși,

Toate marile sărbători ale Bisericii noastre sunt precedate de o perioadă de pregătire, al cărei scop este acela de a ne obișnui încetul cu încetul cu prăznuirea acestora, de a ne pregăti pentru ele, revelându-ne în mod treptat semnificația lor, pentru a ne ajuta să pătrundem taina acestora.

La fel se întâmplă și cu sărbătoarea Nașterii Domnului care este precedată de acest Post al Crăciunului în care încă ne aflăm. Postul Nașterii Domnului este un post al bucuriei, deoarece atmosfera de bucurie a Crăciunului ne este revelată deja și ne cuprinde prin intermediul multor cântări liturgice și, mai ales, prin colindele noastre care contribuie la crearea ambianței Nașterii Domnului. La Crăciun vom putea cânta cu adevărat „Dumnezeu este Domnul și S-a arătat nouă” și inimile noastre se vor umple de bucurie la vederea Domnului.

Ne-am străduit în acest post și ne străduim în continuare să pregătim ieslea sufletelor noastre pentru a-L primi pe Pruncul Mântuitor. Una dintre Evangheliile pe care le-am auzit în acest post, a orbului din Ierihon (Lc. 18,35-45), face parte din „programul” acestei pregătiri pentru Crăciun, deoarece ea ne învață că pentru a-L vedea pe Domnul avem nevoie ca El să ne deschidă ochii inimii. Da, suntem cu toții orbi și nu este suficient ca Domnul să Se nască în mijlocul nostru, nu este suficient ca în fiecare an să-I comemorăm Nașterea, pentru a-L putea vedea cu adevărat.

Este nevoie ca ochii noștri lăuntrici să se deschidă cu adevărat sau, după cum spunea Sfântul Siluan Athonitul, trebuie să-L cunoaștem pe Dumnezeu în Duhul Sfânt. Duhul Sfânt este Cel Care ne deschide ochii lăuntrici ai inimii, cu condiția ca noi să ne pregătim pentru aceasta. Și această pregătire constă în primul rând în rugăciune, asemenea orbului din Evanghelia amintită mai sus. Orbul a zis: „Iisuse, Fiul lui David, fie-Ți milă de mine”. Aceasta trebuie să fie și rugăciunea noastră; de altfel, acesta este și sensul rugăciunii lui Iisus pe care Sfinții Părinți ne recomandă s-o avem mereu pe buze: „Doamne, Iisuse Hristoase,

Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul”. Îl rugăm astfel pe Mântuitorul Hristos să ne vindece, să ne tămăduiască de toate suferințele, dar mai ales de orbirea duhovnicească ce ne împiedică să-L vedem pe Dumnezeu. Acesta este sensul profund al acestei rugăciuni care ne este recomandată cu atâta stăruință, ca Domnul să ne deschidă ochii inimii cu puterea Duhului Sfânt pentru a-L putea vedea nu într-un mod exterior, ci printr-o comuniune profundă, care să devină înlăuntrul nostru izvor de bucurie, izvorul adevăratei noastre sporiri duhovnicești. Însă rugăciunea trebuie să fie însoțită de post, de postul care ne este recomandat în această perioadă de așteptare a Crăciunului și apoi, în sens larg, așa cum subliniază mereu Înaltpreasfințitul nostru Părinte Mitropolit Serafim, în predicile și scrisorile sale pastorale, de orice efort de asceză creștină, de strădaniile noastre de a combate înlăuntrul nostru toate tendințele eului egoist, toate tendințele cele rele din noi care reprezintă cauza principală a orbirii noastre duhovnicești.

În măsura în care considerăm că pentru împlinirea noastră personală avem nevoie de ceea ce ne satisface propriul ego, de ceea ce ne satisface pofta, dorința

de putere, dorința de a fi stimați, de a ne impune în fața celorlalți, ne închid privirea interioară, care nu-L mai poate vedea pe Dumnezeu.

Căci Dumnezeu este iubire, adică El este în întregime dăruire de Sine și renunțare la Sine. În măsura în care ne vom căuta și găsi bucuria în dăruirea de sine, în smerenie și ascultare, în toate formele de iubire smerită față de aproapele, în renunțarea la noi înșine, la interesele și preferințele noastre, inima noastră va fi cu adevărat în unire cu Dumnezeu și, prin această transformare lăuntrică pe care Duhul Sfânt o va săvârși în noi numai cu participarea și conlucrarea noastră, vom putea vedea cu adevărat chipul lui Dumnezeu.

Vă doresc și-mi doresc să ne pregătim cât mai bine inimile pentru întâlnirea cu Hristos, pentru a se umple de bucurie sfântă de Sfintele Sărbători și-n anul care vine!

Pr. prot. Alexandru Nan

Liebe Gläubige,

Alle großen Feste unserer Kirche haben im Vorfeld eine Vorbereitungsperiode, dessen Zweck ihre Vorbereitung auf den Sinn der Feier ist, die uns ihre Geheimnisse schrittweise offenbart, um diese zu verstehen.

So passiert es auch mit dem Fest der Christi Geburt, das von einer Fastenzeit angekündigt wird. Diese Fastenzeit ist eine Zeit der Freude, da die Geheimnisse des Festes durch religiöse und weihnachtliche Lieder verkündet werden, die uns helfen, in der Freude der Christi Geburt zu leben.

Wir haben uns bis jetzt bemüht und wir bemühen uns weiterhin bis zum Fest selbst, die Stühle unserer Seelen vorzubereiten, um das göttliche Kind zu empfangen. Eines der Evangelien, die wir in dieser Fastenzeit gehört haben und das uns die Heilung des Blinden von Jericho erzählt (Lk. 18, 35-45), gehört zum „Programm“ dieser Vorweihnachtsvorbereitung, weil es uns lehrt, dass wir, wenn wir tatsächlich unseren Herrn erblicken möchten, die Notwendigkeit haben, dass Er unsere geistlichen Augen öffnet.

Ja, wir sind alle „blind“ und es

reicht nicht, dass der Herr in unsere Mitte kommt, es reicht nicht, dass wir an seine Geburt gedenken, wenn wir Ihn nicht in Wirklichkeit sehen können.

Es ist notwendig, dass unsere inneren Augen sich tatsächlich öffnen oder, wie der Hl. Siluan von Athos einmal sagte, dass wir Gott durch den Heiligen Geist erkennen. Der Heilige Geist ist Derjenige, der uns die geistlichen Augen öffnet, unter der Bedingung, dass wir dafür streben. Diese Bemühung besteht vor allem aus dem Gebet, wie uns der Blinde von Jericho vom oben erwähnten Evangelium lehrt: „Jesus, Sohn Davids, erbarme Dich meiner“. Das soll auch unser Gebet sein. Das ist der Sinn des Jesus Gebets, was uns von den Kirchenvätern empfohlen wird, das wir dieses Gebet ständig auf unseren Lippen haben: „Herr, Jesus Christus, Sohn Gottes, erbarme Dich meiner, Sünder“. So bitten wir Jesus, uns zu heilen, alle unsere Wunden zu genesen, uns vor allem von der geistlichen Blindheit, die uns hindert Gott zu erblicken, zu befreien. Das ist der tiefste Sinn dieses Gebetes, was uns mit Beharrlichkeit empfohlen wird, so dass uns der Herr die Augen des Herzens durch die Kraft des Heiligen Geistes öffnet, um Ihn

nicht vom Außen, sondern durch eine tiefe Gemeinschaft, dass die Quelle der Freude in unseren Inneren werden muss, die Quelle unseres geistlichen Wachstums wird, Ihn kennen.

Aber das Gebet soll vom Fasten begleitet werden, vom Fasten, das uns in dieser Vorbereitungsperiode von der Kirche empfohlen wird, sowie von jeder Geste der christlichen Askese. Wie unser Metropolit Serafim in seinen Predigen und Pastoralbriefe betont, sollen wir uns von unseren Tendenzen des Egoismus und Bosheit entfernen, die der wichtigste Grund unserer geistlichen Blindheit repräsentieren.

Wenn wir aber denken, dass wir unsere persönliche Vervollständigung durch Taten erreichen, die unseren Egoismus, unseren Wunsch nach Macht, Anerkennung und Durchsetzung unseres Selbst fordern, verpassen wir die Möglichkeit, Gott mit unseren inneren Augen zu erblicken.

Denn Gott ist Liebe, Er ist in der Fülle Derjenige, der sich selbst hingibt und auf sich selbst verzichtet. In dem Maß, in dem wir unsere Freude in der

Selbsthingabe suchen und finden, in Demut und Gehorsam, in jeder Form der demütigen Liebe für unseren Nächsten, in dem wir auf uns selbst verzichten, auf unsere Interessen und Vorlieben, wird sich unser Herz tatsächlich mit Gott vereinigen. Durch diese innerlichen Veränderungen, die der Heilige Geist mithilfe unseres Verstandes und unseren Bemühungen in uns hervorruft, werden wir das Antlitz Gottes tatsächlich sehen.

Ich wünsche Ihnen / Euch und mir, dass wir unsere Herzen so gut wie nur möglich auf das Treffen mit Christus vorbereiten, um die heilige Freude, für die heiligen Feste und das neue Jahr, in Fülle zu erlangen.

Pfr. Dekan Alexandru Nan

Scrisoare pastorală la Crăciun - 2017

Iubirea de Neam

Preacucernici Părinți și iubiți credincioși,

Dăm slavă bunului Dumnezeu și-I mulțumim că am ajuns cu pace la sărbătorile de iarnă prilejuite de Nașterea Domnului care revarsă în sufletele noastre dragoste și bucurie, lumină și căldură. Fiecare ne-am pregătit, pe măsura credinței și a râvnei pentru Dumnezeu, cu post și cu rugăciune, ca și prin Taina Spovedaniei și a Împărtășirii cu Trupul și Sângele Domnului, să întâmpinăm după cuviință acest mare Praznic. Slujbele din aceste zile și minunatele colinde de Crăciun ne dezvăluie marea Taină care s-a petrecut în Betleem și-L preamăresc pe Dumnezeu Care se smerește și se face om, intră în umanitate, împărtășește

condiția omenească pentru ca să mântuiască lumea din interiorul frii noastre. Pruncul născut în Betleem - Dumnezeu și om - este ca o sămânța dumnezeiască pusă în aluatul umanității, adică în inima fiecărui om în care se concentrează toată umanitatea, pentru ca toată umanitatea să dospească și să devină o singură Pâine. Mântuitorul Iisus Hristos spune despre Sine că este „Pâinea care s-a coborât din cer” (Ioan 6, 51) și că cei ce mănâncă această Pâine, adică Trupul și Sângele Său, devin una cu El și au parte de viața veșnică. Fiecare om este chemat să crească în Hristos, străduindu-se, zi de zi, să creeze condițiile necesare pentru ca sămânța dumnezeiască din inima sa să-i dospească întreaga fire.

Orice sămânță pentru a crește și a rodi are nevoie de un pământ bun, de apă și de căldură. Sămânța harului primit la botez în sufletul nostru are nevoie, pentru ca să crească, de pământul bun al inimii pe care-l pregătim mereu prin rugăciune, prin post și prin fapte bune. Dacă nu ne rugăm în fiecare zi, dacă nu participăm cu evlavie, duminica, la Sfânta Liturghie și nu ne spovedim și ne împărtășim cu Trupul și Sângele Domnului, dacă nu postim miercurea și vinerea, ca și în cele patru posturi de peste

an, dacă nu ne silim să facem cât mai mult bine semenilor noștri, inima ni se împietrește și devine insensibilă la prezența lui Hristos în ea. Astfel, în loc să creștem duhovnicește și să ne asemănăm tot mai mult cu Hristos, ne cufundăm în bezna păcatelor și patimilor care ne distrug treptat și sufletul și trupul.

A crește în Hristos înseamnă a crește în iubire, a ne umple inima de iubire și a deveni una cu El: «Nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine», zice Sfântul Apostol Pavel (Galateni 2, 20). Același Apostol ne îndeamnă să avem în noi «gândul lui Hristos» și «simțirea lui Hristos» (cf. I Corinteni 2, 16 și Filipeni 2,5), adică să gândim și să simțim ca Hristos, pentru că cine se străduiește să câștige gândul și simțirea lui Hristos în inima sa, acela va și iubi ca Hristos. Urmarea lui Hristos, o carte foarte populară în Evul mediu, dar și astăzi, ne îndeamnă ca în fiecare împrejurare a vieții să ne întrebăm: «ce-ar face Hristos dacă ar fi în locul meu?» Dacă ne-am pune mereu această întrebare, ne-am feri de multe păcate și am scăpa de multe suferințe! În același timp, trebuie să avem mereu în vedere că scopul rugăciunii, al postului, al împărtășirii cu Sfintele Taine și al tuturor faptelor bune este iubirea:

iubirea față de Dumnezeu și iubirea față de semenii noștri cu care trăim în familie, în Biserică și în societate. Dacă rugăciunea, postul și orice împlinim din credință nu ne fac mai buni, mai iertători, mai iubitori de semeni, înseamnă că ne ostenim în zadar. Din Sfânta Evanghelie de la Matei aflăm că Dumnezeu ne va judeca după măsura iubirii, adică după cât bine am făcut semenilor noștri (Matei 25, 31- 46). De aceea Sfântul Apostol Pavel spune că «iubirea este împlinirea Legii» (Romani 13, 10). Cine iubește cu adevărat, împliniște deodată toate poruncile. Și numai cine iubește cu adevărat este liber. Omul liber se ferește de păcat, fiindcă știe că păcatul îl transformă în sclav: «Adevărat, adevărat zic: Oricine săvârșește păcatul este rob păcatului» (Ioan 8, 34). De aceea Fericitul Augustin zice: «Iubește și fă ce vrei»!

Iubiți credincioși,

Am intitulat această scrisoare pastorală «Iubirea de neam», pentru că în anul care vine se împlinesc 100 de ani de la întregirea poporului român. Anul 2018 a fost declarat de Patriarhia Română ca «An al unității de credință și de neam și Anul comemorativ al făuritorilor Marii Uniri». Sute de ani, românii au trăit, datorită vitregiilor

istoriei, în trei țări separate până când în 1859, Moldova și Țara Românească s-au unit sub sceptrul Principelui Alexandru Ioan Cuza, iar în 1918, Transilvania a revenit la Patria Mamă. Dar deși despărțiți, românii și-au păstrat unitatea de limbă și de credință. Un adevărat «miracol românesc», după cum spun istoricii. Îndeosebi credința i-a ținut pe români uniți. Știm că poporul nostru a primit credința creștină în procesul însuși al formării sale (sec. II-VII), încât putem spune că avem credința în sângele nostru. Virtuțile evanghelice au modelat firea românului de-a lungul secolelor și a făcut din poporul nostru un popor pașnic, smerit și iubitor de străini. Dumnezeu ne-a hărăzit în istorie cu voievozi evlavioși și înțelepți, unii dintre ei trecuți în rândul sfinților, ca Ștefan cel Mare, Neagoe Basarab și Constantin Brâncoveanu. De asemenea, am avut regi iubitori de neam și de credința lui. După cel de-al doilea război mondial, a venit însă peste poporul nostru, ca un tăvălug, comunismul ateu care i-a distrus în mare parte ființa modelată de credința sa ancestrală, cultivând în locul ei patimile contrare virtuților strămoșești: necredința, ura de clasă, minciuna, hoția. După

căderea comunismului, românii au fost cu totul nepregătiți să facă față concurenței economice străine care i-a distrus industria. Tot la fel, cei mai mulți n-au fost pregătiți să-și asume o libertate responsabilă. Astfel migrarea în străinătate a milioane de români în căutare de lucru, ca și natalitatea extrem de scăzută, încurajată de liberalizarea avortului (peste 20 milioane de la Revoluție) pun în pericol dăinuirea însăși a neamului. Populația îmbătrânește, satele sunt pe cale de dispariție. Ne putem întreba: câtă credință mai curge prin sângele nostru? Dar nu-i suficient să ne lamentăm. Ce putem face fiecare pentru neamul și țara noastră? Bogăția unei țări o formează în primul rând oamenii ei. Țara are nevoie de noi. Cine se întoarce acasă, acela se aseamănă cu marele Moise despre care Sfânta Scriptură spune că a preferat să sufere cu poporul său și să se întoarcă în Canaan decât să aibă dulceața păcatului cea trecătoare a Egiptului (cf. Evrei 11, 25-26). Dar dacă nu ne putem întoarce toți acasă, cel puțin să mergem cât mai des în țară, să ne vizităm familia și rudeniile și să ajutăm pe cei rămași acasă. Să fim convinși că un

concediu făcut în România, chiar și când nu mai avem pe nimeni din familie, dar avem mormintele părinților, ne odihnește mai mult decât concediile făcute în alte părți, pentru că locurile în care ne-am născut - înscrise în ființa noastră - ne dau o pace adâncă. Și, mai cu seamă, să iubim pe confracții noștri, pe cei de acasă și pe cei din Diaspora, așa cum este fiecare, cu părțile sale pozitive și negative. Să nu cădem în păcatul de a-i împărți pe oameni în buni și răi. Pentru omul credincios și smerit, toți oamenii sunt buni. El singur se vede pe sine rău și de aceea nu condamnă pe nimeni. Să ne ferim deci de a vorbi de rău țara și neamul, pentru că țara se identifică cu mama și mama cu țara!

Iubiți credincioși,

Bunul Dumnezeu ne-a ajutat și în anul care se încheie să continuăm lucrarea duhovnicească și pastorală, prin înființarea de noi parohii sau filii și prin strădania de a ne procura sau construi biserici proprii. Din păcate, din cele peste 120 de parohii și filii din Arhiepiscopia noastră, doar 20 au bisericile lor proprii. Aceasta îngreunează foarte mult lucrarea

noastră pastorală. În prezent avem în construcție biserici pentru parohiile din Traunreut, Leipzig, Bonn, Saarbrücken și Viena, ca și Mănăstirea și Așezământul bisericesc din München. Îndeosebi Așezământul bisericesc din München, care este o lucrare mare și de importanță pentru toată Diaspora românească, are nevoie de sprijinul tuturor. Așa cum am spus și în Pastorală de Sfintele Paști, cei care ajută în mod deosebit vor fi mereu pomeniți la Altarele noilor biserici ca și ctitori .

Mă rog Pruncului Iisus, născut în Peștera Betleemului, să scrie aceste cuvinte de învățătură în inima fiecăruia și să le facă roditoare, sporindu-vă iubirea de Țara și neamul nostru, iubirea față de țările în care trăim și față de toată creația lui Dumnezeu.

Vă urez tuturor, părinți și copii, tineri și vârstnici: Sărbători fericite și La mulți ani!

Binecuvântarea Domnului să fie peste voi toți!

+Serafim, Arhiepiscop și Mitropolit

Extras din Scrisoarea pastorală a PS Macarie, Episcopul Episcopiei de Nord

Iubiți frați și surori împreună
rugători,

Noi, românii din diaspora, ne
aflăm departe, fizic, de țară. Ne
aducem aminte cu nostalgie de
Crăciunul copilăriei, de mirosul
de neuitat și unic al pământurilor
natale, de colindători, de plugușor
și de gerul Bobotezei. Ne aducem
aminte de o lume vie, caldă, cu
suflet. Nu o putem uita și ne doare
și îi resimțim lipsa tot mai mult
aici, într-o altă lume, rece, străină
și, în multe privințe, moartă.

Ne adunăm aici departe de țară,
pentru a ne regăsi în comuniune
euharistică, în lăcașuri improvizate,
în tot felul de clădiri care nu au
fost construite pentru acest scop.
Nu avem catedrale mărețe, nu
avem biserici mari, încăpătoare,
spațioase, cu clopote răsunătoare.
Însă, de aici, din străinătate, de
la aceste altare românești ridicate
în locuri improvizate, umile, să

ne aducem aminte de Hristos
Cel născut în iesle. De aici, de
la marginea societății în care ne
aflăm, o societate de multe ori ostilă
credinței, să ne aducem aminte de
Întâiul dintre marginali și Întâiul
dintre pribegi, de Hristos, Cel
născut în iesle și refugiat în Egipt
de furia lui Irod.

Foarte tragic este faptul că cei
mai mulți dintre frațiiile voastre
ați plecat din țară pentru că ați
simțit că nu aveți un viitor acolo.
Un viitor pentru familie, pentru
copii. Chiar și așa, aici departe,
noi știm că avem o țară, că venim
de undeva, că avem rădăcini.
Este cumplit să fii abandonat
și adevărul este că mulți dintre
românii din diaspora, au simțit,
poate, că țara i-a abandonat. Însă
cei care s-au jertfit în închisori
sunt o dovadă vie, care strigă la cer.
Ei nu ne-au abandonat pe noi și
nu și-au abandonat nici țara. Să
le ascultăm mărturisirea, să luăm
aminte, să stăm cu frică! Să nu ne
abandonăm nici noi țara! Să nu ne
abandonăm neamul! Să ne aducem
aminte că nu noi ne-am născut pe
noi și nici nu ne-am născut doar
pentru noi, ci că aparținem unei
familii, aparținem unei comunități,
că avem înaintași și că vom avea
urmași, că ne înscriem într-o
continuitate de jertfe, de lupte și
de nevoințe.

Scumpii mei fii și fice sufletești,

În aceste zile ale sărbătorii Nașterii Domnului, citim în Evanghelie un lung șir de protopărinți ai lui Iisus. În acest lung șir sunt și drepti ai lui Dumnezeu, dar sunt și oameni care au căzut. Hristos nu S-a dezis de neamul Său, ci l-a asumat întreg, cu drepti și cu păcătoși. S-a născut într-o comunitate reală, cu înaintași concreți, pomeniți fiecare după numele său.

Să înțelegem, așadar, că și noi ne naștem într-un neam concret pe care trebuie să-l asumăm. Astăzi ni se spune pe toate căile că neamul nostru este unul de ocară, iar eroii noștri au fost criminali și neisprăviți. Istoria este rescrisă, iar exemplele noastre cele mai de preț sunt defăimate și minimalizate. În fața acestui val nihilist, să ne luăm, însă, crucea neamului nostru și să o purtăm cu demnitate, neluând seama la ocările aruncate asupra înaintașilor și neamului nostru, „cu ochii ațintiți asupra lui Iisus” (Evrei 12, 2).

În încheiere, vă aduc la fereastra sufletului „Colindul robului” compus de Valeriu Gafencu în cinstea și spre pomenirea Părintelui Mărturisitor Gherasim Iscu:

Pe malul Trotușului
Cântă robii Domnului,

Înjugăți la jugul Lui.

Dar cântarea lor e mută,
Că-i din suferință multă,
Și-i cu lacrimi împletită.

În inima robului
Domnu-și face ieslea Lui
În noaptea Crăciunului.
Flori de crin din ceruri plouă
Peste ieslea Lui cea nouă
Și din flori picură rouă.
Stă un copilaș în zare
Și privește cu mirare
La fereastra de-nchisoare.
Lângă micul copilaș
S-a oprit un îngerăș
Ce-i șoptește drăgălaș:
Azi Crăciunul s-a mutat
Din palat la închisoare
Unde-I Domnu-ntemnițat;
Și copilul cel din zare
A venit la închisoare
Să trăiască praznic mare. Amin!

Refren:

Lăsați-i pe copii să vină,
Să-mi aducă din grădină
Dalbe flori de sărbători,
Dalbe, dalbe flori! Amin!

Al vostru părinte și frate colindător,
fierbinte rugător către Domnul și
de tot binele voitor,

† *Episcopul Macarie*

Biserica, spațiu al vindecării și comuniunii

Pr. Ciprian Apetrei

În ultimii ani am fost martorii multor crize atât în Europa, cât și în lume. Aceste crize au influențat societatea românească, care nu poate rămâne în afara lor, fiind legată economic, social și cultural de tot ce se întâmplă în spațiul nord-atlantic. De aceea constatăm astăzi că trăim într-o societate bulversată de tot felul de convulsii în care reperele și simbolurile se pierd în masa desuetă a lumii autosuficiente. Societatea românească a intrat sub influența hedonismului și narcisismului neoliberal, care îi transformă pe tot mai mulți conaționali ai noștri în persoane autosuficiente considerându-se măsura tuturor lucrurilor. Aceștia au o viziune autonomă asupra lumii și trăiesc în minciuna că totul se rezumă la a-ți fi bine aici și acum. Pentru ei sursa de informare și formare nu mai este cartea, ci rețelele de socializare și așa-zisa cultură media. Aceasta stimulează în mod excesiv consumismul, egoismul, superficialitatea, depravarea, senzația și emoția, în dauna gândirii

și a reflecției. E o metodă prin care omul se desființează ca persoană și devine un obiect al societății consumiste, subjugată de sigura ei „valoare” - capitalul. De aici vine și blazarea omului autonom care nu și mai pune întrebări cu privire la scopurile mai înalte ale existenței, nu mai este interesat de cunoaștere, devine impasibil, insensibil la suferința aproapelui, lipsit de simțul identității, scopul existenței sale reducându-se la trăirea în prezent și satisfacerea propriilor nevoi. Parcurgând zilele acestea textele legate de un eveniment de mare importanță din istoria Bisericii Ortodoxe Române, care a avut loc la 30 septembrie 2007, și anume întronizarea celui de al șaselea Patriarh al României, în persoana Preafericitului Părinte Patriarh Daniel, am remarcat în cuvântul său rostit atunci actualitatea acestuia în ceea ce privește societatea românească de astăzi. În acest sens, Preafericirea Sa spune că „această societate - adesea mai mult indiferentă decât necredincioasă - are nevoie de Biserică, întrucât are nevoie de vindecare și de comuniune spirituală, tocmai pentru că identifică libertatea persoanei cu

individualismul egoist și cu posesia lucrurilor limitate și trecătoare; or, viața omenească nu se poate construi temeinic și constant pe vidul spiritual al uitării de Dumnezeu și de vocația cerească sau transcendentă a persoanei umane. Foarte repede se constată că deficitul de transcendență din viața individului produce deficit de umanitate (omenie) în viața socială. Fără perspectiva spirituală sau metafizică, viața umană se reduce repede la «matematică»: număr de indivizi robotizați și cantități de produse finite, pentru scopuri bine definite, dar într-o lume închisă în sine, autosuficientă”. Din aceste cuvinte desprindem gândul că astăzi societatea noastră are nevoie de Biserică în calitatea ei de spațiu al vindecării și comuniunii pentru omul zilelor noastre marcat de

individualism și egoism. În același timp, Biserica este un simbol al credinței și culturii românești. Suntem parte a civilizației europene și pentru că suntem creștini, iar creștinismul reprezintă unul dintre fundamentele culturii și civilizației europene. În cei zece ani de patriarhat, Preafericitul Părinte Patriarh Daniel a pus și pune în lumină prin lucrarea sa rolul tradițional al Bisericii de a inspira și binecuvânta viața și cultura poporului român și se îngrijește de apărarea și promovarea dreptei credințe, cultivarea unității bisericești și naționale a românilor de pretutindeni, intensificarea legăturii dintre credință și cultură și promovarea prin toate mijloacele a adevărului mântuitor al credinței noastre ortodoxe.

Povestea nopții în care nimeni nu a putut face vreun rău

Dragi copii,

sărbătoarea Nașterii Pruncului Iisus Hristos este momentul privilegiat al anului în care mulți dintre voi cântați colinde și ascultați de la părinți și de la bunici o mulțime de povești de neuitat și întâmplări minunate legate de Pruncul Iisus. Printre cele mai frumoase istorisiri pe care le puteți citi în legătură cu această Naștere minunată, plină de har și de lumină dumnezeiască, v-am ales una ieșită de sub penița scriitoarei de origine suedeză Selma Lagerlöf, prima femeie care a primit Premiul Nobel pentru Literatură.

Când eram de 5 ani am avut o mare durere. Nu-mi aduc aminte să fi avut de atunci vreo alta mai mare. Aceasta s-a întâmplat când a murit bunica. Până atunci șezuse zilnic pe canapeaua din colțul odăii, povestind de dimineața până seara, și noi, copiii, stam în jurul ei și o ascultam fermecați. Duceam o viață nespus de frumoasă; nu erau copii pe lume care să fi fost mai fericiți ca noi. Nu-mi mai aduc așa bine aminte de bunica. Știu

numai că avea părul alb ca zăpada, că mergea încovoiată și că sta toată ziua pe canapea și împlotea la ciorapi. Și-mi aduc aminte că ori de câte ori sfârșea vreo poveste obișnuia să-și pună mâna pe capul meu și să zică: „Și totul este așa de adevărat, cum te văd și cum mă vezi”. Despre poveștile ei însă nu-mi mai aduc aminte decât ca prin vis; una însă mi-o aduc aminte așa de bine, că aș putea-o chiar povesti. Este o mică poveste despre Nașterea lui Iisus.

Era în ziua de Crăciun, toți se duseseră la biserică, afară de bunica și de mine. Pe noi două nu ne luaseră, fiindcă bunica era prea bătrână și eu eram prea mică. Și amândouă erau mahnite că nu puteam auzi slujba și vedea lumânările aprinse din biserică. „Era odată un om - începu bunica - care se dusese într-o noapte întunecoasă să caute foc. El merse din ușă în ușă, bătut peste tot și se rugă astfel: «Oameni buni, nu mă lăsați! Femeia mi-a născut un prunc și trebuie să aprind focul ca să-i încălzesc». Noaptea însă era târzie, așa că toți oamenii dormeau și nimeni nu-l auzi. Omul merse și iar merse. În sfârșit,

zări în depărtare o lumină. Cum se îndreptă într-acolo văzu un foc ce ardea pe câmp și o turmă de oi ce dormea în jurul focului, păzită de un cioban bătrân. Când se apropie străinul ca să împrumute foc, văzu trei câini mari care dormeau la picioarele ciobanului. Câteșitrei se ridicară la venirea lui și-și deschiseră boturile ca să latre, dar nu se auzi nimic. Omul văzu că li se zbârlise părul pe spinare și că le străluceau dinții în lumina focului și că voiau să se repeadă asupra lui.

Bărbatul simți că un câine îl apucase de gât, altul de picior, altul de mână; dar fălcile și dinții nu-l putură mușca, așa că rămase nevătămat. Omul încercă să se apropie de foc; oile dormeau însă așa de îngrămădite unele peste altele, încât el nu putea să se apropie de foc decât călcând pe ele. Atunci omul călcă peste ele și se apropie de foc; nici o oaie însă nu se deșteptă, nici una nu se mișcă”.

Până aici ajunse bunica să povestească fără a o fi oprit, acum însă nu am mai răbdat și am întrebat-o: „Dar de ce nu se mișcau, bunico?” „Ai să vezi îndată”, zise ea, și povesti mai departe. „Când ajunse omul lângă foc, ciobanul

tresări din picotirea lui. Acesta era un om morocănos și închis, dușmănos și aspru cu toată lumea. Când îl zări pe străin apucă bâta ascuțită cu care păzea turma și voi să dea în el; bâta însă trecu vâjâind pe lângă om fără să-l nimorească și se pierdu pe câmp.”

Aici întrebai din nou: „Bunico, dar de ce nu l-a lovit ciomagul pe străin?” Bunica însă povesti mai departe fără să-mi răspundă: „Acum, zise străinul către cioban: «Prietene, ajută-mă cu nițel foc; femeia pe care o însoțesc a născut un prunc și trebuie să fac foc și să-l încălzesc». Ciobanul ar fi fost mai bucuros să nu-i dea, dar se minună că nici câinii nu l-au putut mușca, nici oile nu s-au mișcat, nici bățul nu l-a lovit și i se făcu frică; de aceea îl lăsă să ia foc. «Ia cât vrei!», zise el. Focul însă era aproape stins și nu erau nici tăciuni, nici lemne aprinse, doar jăratice, așa că omul trebuia să se mulțumească cu atât. Când văzu ciobanul că omul nu avea cu ce lua jăratice, se bucură de nevoia omului și-i mai zise încă o dată: «Ia cât vrei». Omul se aplecă liniștit, luă cu mâna cărbunii aprinși și îi puse într-un colț al mantalei; focul însă nu-i

arse nici mâinile, nu-i părli nici haina și el ducea jăraticul în poala mantalei ca și cum ar fi fost nuci”. Aici povestioara a fost întreruptă pentru a treia oară. „Bunico, dar de ce nu voia focul să-l ardă?” „Ai să afli îndată”, zise bunica, și povesti mai departe.

„Ciobanul era din fire un om foarte închis la inimă, dar când văzu minunea se miră și se întrebă: «Oare ce noapte e aceasta în care câinii nu mușcă, oile nu se mișcă, bâta nu omoară și focul nu arde?» Plin de uimire alergă după străin și îl întrebă: «Ce fel de noapte e aceasta în care nimic nu poate face rău?» Străinul îi răspunse: «Eu nu-ți pot spune nimic dacă tu însuși nu simți», și voi să se depărteze ca să aprindă focul pentru a încălzi femeia și copilul. Ciobanul însă se luă după el ca să afle ce minune se petrecea. Deci se sculă și plecă, ținându-se după străin până când

acesta ajunsese acasă la el. Ciobanul văzu cu mirare că omul nu avea nici măcar o colibă și femeia și copilul său se aflau într-o peșteră cu pereți goi și reci. Și când văzu copilașul gol aproape, i se făcu milă ciobanului și, ca să nu înghețe, se hotărî să-l ajute. El își lăsă desagii jos și căută în ei o piele moale și albă de miel pe care o dăruie străinului, zicând să-și culce pruncul în ea. Dar în clipa în care i se făcu milă de copil, i se deschiseseră ochii și văzu ceea ce nu văzuse și auzi ceea ce nu auzise mai înainte. Ciobanul văzu în jurul pruncului o mulțime de îngeri cu aripi de argint, unii cântând din harpă, iar alții cântând osanale că în noaptea aceea S-a născut Mântuitorul. Astfel află ciobanul de ce erau toate lucrurile vesele în noaptea aceea și de ce nimic nu putea vătăma pe nimeni.

Nu numai în jurul lui erau îngeri, dar toată peștera, tot drumul și dealul din apropiere erau pline de îngeri, iar toți, cum se coborau din cer, se opreau și priveau Pruncul și apoi zburau cântând osanale.

În toată lumea era bucurie, cântec și joc, iar ciobanul văzu în noaptea întunecoasă tot ce nu

putuse vedea înainte și de bucurie căzu în genunchi și mulțumi lui Dumnezeu”.

Când isprăvi bunica de povestit, oftă și zise: „Ceea ce a văzut ciobanul am putea vedea și noi, căci îngerii zboară pe cer în fiecare noapte a Crăciunului; dar nu tuturor le este dat să vadă”.

Apoi bunica își puse mâna pe capul meu și zise: „Să-ți aduci aminte de aceasta, fiindcă este așa de adevărat, cum te văd și cum mă vezi. Lumina soarelui și a lunii, lumina focului și a zilei nu pot ajuta la nimic dacă nu avem în ochi și în suflet lumina prin care să vedem slava lui Dumnezeu”.

Fragmente neodihnite

Episcop al Cauzazului și al Mării Negre în secolul al XIX-lea, sfântul Ignatie Briancianinov dă mărturie despre experiențele ascetice:

1. Fără Hristos nu există sfințenie, ci doar nebunie.
2. Cea mai utilă trudă este rugăciunea.
3. Necazurile pot fi biruite.
4. Dumnezeu este întotdeauna cu noi.
5. Păcatul trebuie părăsit de la început, de când apare.
6. Nimic nu dă intrare atât de liberă la Dumnezeu ca lepădarea de sine.
7. Să nu ignorăm pericolul mâhnirii și al trândăvirii.

„Numai creștin fiind mă vizitează - în pofda oricărei rațiuni - fericirea. Numai datorită creștinismului nu umblu crispat, jignit, pe străzile diurne, nocturne ale orașului - și nu ajung să fiu și eu unul dintre acele cadavre pe care le poartă vii apa curgătoare a vieții. Și nu mă număr printre cei care n-au înțeles încă că mai fericit este a da decât a lua.”

Părintele Nicolae Steinhardt

„Fii cu luare aminte la laudele umflate, ca și la defăimările peste măsură, și socotește-te mai mic decât zic cele dintâi și mai mare decât zic cele din urmă - ca să nu zbori fără aripi și să nu te pierzi fără nădejde“.

Sf. Nicolae Velomirovici

„Cât de des trebuie să se împărtășească și cât trebuie să postească cineva înainte de Sfânta Împărtășanie, acestea nu intră într-un șablon. Duhovnicul va rândui cu discernământ cât de des se va împărtăși și cât va posti, potrivit cu puterea ce o are. În paralel îl va povățui și la postul duhovnicesc, la abținerea de la patimi, potrivit cu sensibilitatea lui duhovnicească,

adică potrivit cu cât își simte greșeala sa și având în vedere răul ce îl poate face vrăjmașul luptând cu un suflet sensibil, ca să nu-l aducă la deznădejde.“

Sf. Paisie Aghioritul

Vrednicul de pomenire arhimandrit Teofil Păraian, vorbind despre Sfântul Mare Mucenic Pantelimon, spunea: „E bună cinstirea pe care i-o aducem unui sfânt prin cuvânt, e bună cinstirea pe care i-o aducem unui sfânt prin gând, e bună cinstirea pe care i-o aducem unui sfânt prin laudele rânduite de Biserică, e bună cinstirea pe care o aducem oricărui sfânt sub îndrumarea Bisericii noastre, dar cea mai de căpetenie cinstire pe care i-o putem aduce unui sfânt este să ne asemănăm cu el. Nu suntem doctori, nu suntem tămăduitori, dar mângâietori putem fi, alinători de suferință cu putere omenească, cu dorința de bine pentru cel care suferă, asta o putem face și noi; și dacă facem cele la măsurile noastre, face și Dumnezeu prin noi ceea ce nu putem face noi numai prin puterea noastră. Și atunci, iată că suntem și noi pe calea Sfântului Mare Mucenic Pantelimon”.

„Adeptii materialismului au repetat de atâtea ori că știința modernă a izgonit definitiv din domeniul său ideea de Dumnezeu, au știut să manevreze atât de bine conștiințele, încât astăzi multora le este rușine să pronunțe public cuvântul Dumnezeu. Toate acestea s-au făcut în numele științei. Și totuși, marii savanți, creatorii și gloriile științei au admis toți și chiar au proclamat existența lui Dumnezeu.“

Dr. Nicolae Paulescu

„Aș fi cârtit împotriva lui Dumnezeu că m-a făcut om, dacă n-ar fi trăit Hristos pe pământ.“

Sf. Justin Popovici

„În sufletul meu nu a fost niciodată loc pentru invidie - nici pentru ură, ci numai pentru acea bucurie, pe care o poți culege de oriunde și oricând. Consider că ceea ce ne face să trăim cu adevărat, este sentimentul permanenței noastre copilării în viață.“

Constantin Brâncuși

Viața duhovnicească, un „ingredient” necesar. Patriarhul Daniel ne spune cum să o deprindem

• Atât de mult suntem uneori legați de cele materiale și de programe de activitate suprasolicitante, încât nu mai găsim timpul necesar pregătirii hranei duhovnicești pentru suflet și nici timpul necesar pentru a înveșmânta sufletul în haina luminoasă a harului și a virtuților izvorâte din rugăciunea neîncetată a minții și a inimii.

• Duhul Sfânt sfințește întreaga Creație, dăruiește viață biologică – vegetală și animală, însă, în mod deosebit, dăruiește viață duhovnicească sau spirituală omului.

• Spovedania este medicină duhovnicească.

• Omul duhovnicesc este singurul om liber pentru că nu este înrobât de obsesia lucrurilor materiale.

• Ne-am obișnuit să trăim mai mult biologic decât duhovnicește și Mântuitorul Iisus Hristos dorește să ne ajute să nu reducem viața noastră pe pământ doar la aspectul ei biologic, ci fiind creat după chipul Lui, adică persoane libere, inteligente, cu voință și cu putere de iubire să căutăm mai

întâi ceea ce este necesar sufletului nostru.

- Patimile egoiste care manifestă subjugarea sufletului sau a voinței de către simțuri conduc pe om la amortire duhovnicească și la nepăsare privind mântuirea și viața veșnică la care este el chemat.
- Familia conjugală se sfințește prin participarea ei la viața duhovnicească a Bisericii lui Hristos.

Doamne, miluiește-mă cum vrei
și cum știi!

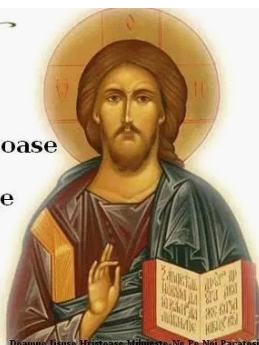
de Paul Siladi

În inima vieții părinților deșertului se găsește rugăciunea. E atât de naturală rugăciunea pentru ei, încât nu se vorbește prea mult despre ea. Nu e la fel de vizibilă cum sunt faptele de eroism ascetic, care ne fură privirea și ne fac să îi admirăm

pe bătrâni ca pe niște suprapoameni. Iar uneori aceste fapte îi îndepărtează de noi, îi plasează într-o lume distantă, inaccesibilă, o lume a bărbăției și a curajului uneori extrem. Rugăciunea este un act intim, o întâlnire personală și, tocmai de aceea, despre ea este dificil de vorbit. Prin rugăciune se deschide o lume de o inefabilă delicatețe, care prin cuvinte riscă să se risipească. Rar vorbesc asceții despre experiența lor personală în rugăciune, dar nu se feresc să ofere linii directoare, atunci când este nevoie. Așa face avva Macarie Egipteanul când este întrebat cum trebuie să ne rugăm: „Nu trebuie să roștiți vorbe multe, ci întindeți mâinile și spuneți: Doamne, miluiește-mă cum vrei și cum știi! Iar dacă ai vreo ispită: Doamne, ajută-mă! El știe ce ne este de folos și se milostivește de noi”.

Fuga de lume - ieșirea în deșert - este pentru monahi un salt în gol. Se aruncă în mâinile lui

**Doamne Iisuse Hristoase
Fiul lui Dumnezeu
miluiește-mă pe mine
păcătosul**

Dumnezeu, se abandonează cu totul Lui. Nu caută ceva anume și nu cer ceva specific. Îl caută pe El, în care și-au pus toată încrederea. De aceea rugăciunea nu o este înșiruire de dorințe. Domnul singur cunoaște nevoile noastre, mai bine decât am putea vreodată noi să le știm. De aceea în afară de mila Lui nu mai e nimic de cerut. Când asceții cer mila Lui, Îl cer, de fapt, pe Dumnezeu Însuși și Lui I se oferă cu toată viața lor.

În pustiu, viața monahilor încetează să mai fie o viață trăită pentru ei înșiși. De fapt, niciodată noi înșine nu ne putem fi suficienți pentru a trăi. E nevoie de ceva în plus, ceva dincolo de noi, care să ne dea un sens. Părinții pustiei, purtați de o dragoste irezistibilă, trăiesc doar pentru Dumnezeu, centrul întregii lor existențe, sursa vieții lor și unica nădejde.

Dacă în mod obișnuit suntem centrați în noi înșine, suntem reperul în funcție de care privim și judecăm întreaga lume, în cazul monahilor deșertului (și de fapt în cazul oricărui creștin asumat) accentul se mută de pe sine pe Dumnezeu. El este ținta nădejdi, subiectul dragostei, Cel căutat obsesiv și Cel de care au nevoie mai mult decât de mâncare, îmbrăcăminte ori confort. Tocmai

pentru că Îl caută pe Dumnezeu exclusiv, rugăciunea lor se rezumă la a cere mila și ajutorul Lui. Iar această rugăciune scurtă, dar plină de încărcătură teologică și spirituală devine rugăciunea esențială și principală preocupare a monahilor. Puțin dezvoltată, aceasta ajunge rugăciunea inimii sau rugăciunea lui Iisus, aflată în inima nevoinței ortodoxe: „Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul!” O rugăciune care rostită îndelung se lipește de respirație, se permanentizează și devine loc privilegiat de întâlnire cu Dumnezeu.

De unde vine dorința de sinucidere și cum scăpăm de ispită?

Maica Silvana Vlad

Acceptându-te cum ești, vei descoperi foarte multe bucurii în felul în care ești, cu mila lui Dumnezeu. Impulsul de sinucidere poate să fie un impuls demonic. Demonul are o putere asupra noastră atunci când ne apropiem de el. Diavolul este un câine legat, spun Părinții. Nu te mușcă decât dacă te duci lângă el. Vezi ce faci când te duci în preajma acestui gând și nu mai face. Spovedania

deasă. În clipa în care îți vine gândul, te duci și te spovedești. În clipa în care îți vine dorința, în ciuda oricărei neputințe care ți se pare ție, spune Paraclisul Maicii Domnului, pune mâna pe Biblie, ține tot timpul o cruce în mână și vei scăpa.

Oamenii de știință au descoperit că mulți din cei care au ispita sinuciderii au primit o „poruncă” de la părinți, o injoncțiune, tot auzind cuvinte ca acestea: „N-ar fi trebuit să te naști, dacă nu erai tu..., sau tu n-ar fi trebuit să fii”. Și aceasta funcționează în adâncul minții ca o poruncă: „n-ar fi trebuit să fii”, care se poate manifesta sub impulsul și dorința sinuciderii, însă, de cele mai multe ori, nevoia de a te sinucide este o nevoie de a scăpa de o stare insuportabilă.

Atunci trebuie să spui următorul lucru: această stare, aici, acum,

are momente de relax. Eu trăiesc în tensiune, dar sunt momente în care uit de tensiune și mă bucur de ceva. Dacă mă sinucid, această stare devine veșnică. Dacă nu pot s-o îndur aici, când mai văd câte ceva, se mai schimbă ceva, cum voi putea îndura în veșnicie?

Dorința de sinucidere mai poate să vină și dintr-o dorință de a fi mai adevărat decât ești. Noi suntem mincinoși, ne mințim, vrem să corespundem unui ideal pe care ni l-am făcut despre noi. Spune așa: înainte de a muri am să renunț la idealul meu, nu mai vreau să fiu așa cum aș vrea eu să fiu, ci să fiu „cum sunt”.

(Monahia Siluana Vlad, Deschide Cerul cu lucrul mărunt, Editura Doxologia, Iași, 2013, pp. 104-105)

<https://doxologia.ro/maica-siluana-vlad>

Din viața Parohiei și Arhiepiscopiei

**Sfinții Mărturisitori transilvăneni,
cinstiți la Kufstein, locul pătimirii
lor**

Sfinții Mărturisitori transilvăneni au fost prăznuiți și anul acesta la Kufstein, locul pătimirii lor. Cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului Părinte Mitropolit Dr. Serafim Joantă, Sfânta Liturghie a fost oficiată de către Preasfințitul Părinte Dr. Sofian Brașoveanul, înconjurat de un sobor de preoți și diaconi din Austria, Germania și România. Numeroșilor credincioși prezenți, veniți din mai multe parohii din Austria și Germania, li s-a alăturat și o delegație sosită din Mărginimea Sibiului.

Printre marii apărători ai românilor din Transilvania în veacul al 18-lea, la loc de cinste se numără Sfinții Cuvioși Mărturisitori Visarion Sarai, Sofronie de la Cioara, Sf. Mucenic Oprea și Sf. Preoți Mărturisitori Ioan din Gales și Moise Măcinic din Sibiel. După cum se știe, Cuviosul Visarion a inițiat în Transilvania o amplă mișcare de redeșteptare religioasă, motiv pentru care a fost arestat și a avut mult de pătimit în mai multe închisori. De fapt, toți acești sfinți au pătimit mult pentru mărturisirea

curajoasă a credinței ortodoxe, trei dintre ei dându-și obștescul sfârșit în teribila închisoare de la Kufstein (Austria): Sf. Visarion, Oprea și Ioan, preot din Gales.

Continuând o tradiție începută anul trecut, Parohia ortodoxă română de la Innsbruck, păstorită cu multă râvnă de către pr. Mircea Oniga, a organizat și-n acest an prăznuirea Sfinților Mărturisitori transilvăneni la Kufstein.

Astfel, sâmbătă, 21 octombrie, în ziua prăznuirii lor, Sf. Liturghie a fost oficiată de către PS Părinte Episcop Sofian Brașoveanul în biserica "Sf. Vitus", așezată la poalele muntelui unde se află fosta închisoare din Kufstein. Din soborul slujitor au făcut parte: pr. Alexandru Nan, Protopop al Bavariei, pr. sârb Mihail Gavrilovici, al Parohiei ortodoxe sârbe din Kufstein cu hramul "Sf. Cuvios Visarion", pr. Ionel Nemeș de la Parohia ortodoxă română din Konstanz, pr. Mircea Oniga de

la Parohia ortodoxă română din Innsbruck, pr. Visarion Ipati de la Parohia ortodoxă română din Klagenfurt, pr. Cătălin Soare de la Parohia ortodoxă română din St. Pölten, pr. Dumitru Mureșan de la Parohia Rosenheim, pr. Silviu Bota de la Ilia (jud. Hunedoara), diaconul George Tapciuc de la Centrul bisericesc din München și diaconii Ștefan Arghir și Florin Bariș de la Parohia Konstanz. Răspunsurile la Sf. Liturghie au fost date de un mic cor, dirijat de doamna preoteasă Eugenia Nemeș de la Konstanz.

În cadrul predicii rostitute, PS Părinte Episcop Sofian s-a referit la contextul istoric în care au pățimit acești sfinți transilvăneni, subliniind faptul că au preferat să pătimească în închisoarea de la Kusftein și-n altele, decât să renunțe la "legea strămoșească", la credința ortodoxă. Părintele Episcop Sofian a făcut o paralelă cu vremurile în care trăim astăzi, în care mulți credincioși bagatelizează adevărurile de credință, în timp ce strămoșii lor au plătit cu prețul vieții statornicia în credință. PS Sofian a atras atenția, în special părinților, că trebuie să le transmită copiilor adevărurile de credință mai ales prin exemplul personal, care rămâne cea mai eficientă predică. De asemenea,

PS Părinte Sofian a vorbit de permanentizarea acestui pelerinaj, care, de la an la an, ia tot mai mare amploare în rândurile clericilor și credincioșilor Arhiepiscopiei Ortodoxe Române a Germaniei, Austriei și Luxemburgului.

La sfârșitul Sf. Liturghii, toți cei prezenți, preoți, diaconi și credincioși, avându-l în frunte pe Părintele Episcop Sofian, au urcat în fosta închisoare, unde în "Pavilionul valahilor" a fost citit Acatistul Sfinților Mărturisitori. Prin aceasta s-a arătat încă o dată evlavia celor prezenți pentru Sfinții Mărturisitori transilvăneni. Ca și-n anul trecut, o delegație de credincioși din Mărginimea Sibiului, condusă de domnul inginer Emil Pirpăriță Rudeanu, a participat la această manifestare organizată în cinstea Sfinților Mărturisitori ai Transilvaniei.

După oficierea slujbei Acatistului, pr. prot. Alexandru Nan a dat citire unui text de lucru, propus de către delegația din Mărginimea Sibiului, care să fie prelucrat și apoi tradus în limba germană, pentru o viitoare placă comemorativă, care să fie așezată în închisoare, în memoria tuturor ortodocșilor români morți acolo pentru credința strămoșească.

Închisoarea de la Kufstein a fost una dintre cele mai crunte din fostul Imperiu habsburgic și, mai târziu (din 1867), austro-ungar. Închisoarea, construită inițial ca fortăreață, a fost menționată prima dată într-un document din anul 1205, cu numele de *Castrum Caofstein*. În secolul al 13-lea se afla în proprietatea episcopilor de Regensburg. Trei sute de ani mai târziu, mai precis în anul 1504, împăratul Maximilian (+1519) al Imperiului romano-german, a asediat orașul Kufstein, cucerindu-l. Acesta a reorganizat și reconstruit fortăreața, care mai târziu va fi folosită ca închisoare. Până în anul 1814 aceasta a trecut de mai multe ori în posesia bavarezilor, revenind în acest an definitiv teritoriului austriac.

Începând din ultimele decenii ale

secolului 20, fortăreața a devenit un important punct de atracție pentru turiștii care ajung în Tirol. O parte a fortăreței a fost transformată în muzeu. Cealaltă parte a fost dotată cu un lift, pentru a putea fi mai ușor vizitată de către turiști.

Din anul 2005 fortăreața este folosită pentru organizarea de concerte de muzică clasică în aer liber și pentru alte evenimente. Astăzi fortăreața adăpostește cea mai mare orgă în aer liber din întreaga lume. Construită în anul 1931 de către Oskar Walcker, orga a fost dotată cu o nouă tehnică și îmbunătățită, astăzi având nu mai puțin de 65 de registre. În fiecare zi la ora prânzului poate fi auzit sunetul acestei orgi, timp de 10 minute, în memoria soldaților căzuți în timpul celor două războaie mondiale.

Sf. Parascheva de la Iași, sărbătorită în capitala Bavariei

Cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului Părinte Mitropolit Dr. Serafim Joantă, Parohia ortodoxă română „Nașterea Domnului” din München și-a sărbătorit cel de-al doilea hram, pe Sf. Cuvioasa Parascheva de la Iași. La slujba oficiată de către un sobor de preoți și diaconi din Germania și Austria, a participat un număr însemnat de credincioși.

La propunerea părintelui paroh Alexandru Nan, Protopop al Bavariei și cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului Părinte Arhiepiscop și Mitropolit Dr. Serafim Joantă, Consiliul parohial al Parohiei „Nașterea Domnului” din München a hotărât în ședința din luna iulie 2017 alegerea celui de-al doilea hram pentru cea mai veche parohie ortodoxă românească din Bavaria. Evlavia față de cea mai populară sfință cu moaște pe teritoriul României, dar și raționamente de ordin practic, l-au determinat pe pr. Alexandru Nan să facă această propunere Consiliului

parohial, propunere acceptată în unanimitate de către membrii Consiliului parohial.

Astfel, manifestările legate de cel de-al doilea hram au început la München, vineri seara, 13 octombrie, când un sobor de preoți a săvârșit Sf. Maslu de obște în biserica Sf. Willibrord, biserică care-i găzduiește pe români încă de la începuturile parohiei (1976). Din soborul slujitor au făcut parte pr. arhimandrit Peter Klitsch, Vicarul Mitropoliei Grecești din Bavaria (Patriarhia ecumenică),

pr. paroh Alexandru Nan, Protopop al Bavariei, pr. Mircea Oniga de la Parohia ortodoxă română din Innsbruck și diaconul Marius Petrică Ciorbea. În cuvântul de învățătură rostit, pr. arhim. Klitsch a scos în evidență necesitatea oferirii unei mărturii ortodoxe comune într-o societate secularizată, amintind de împreuna lucrare a parohiilor ortodoxe aparținând diferitelor jurisdicții, în capitala landului Bavaria. El s-a referit și la activitatea Conferinței Preoților Ortodocși din München, al cărui purtător de cuvânt a fost ales, pentru doi ani de zile, pr. prot. Alexandru Nan.

Sâmbătă, 14 octombrie, manifestările au continuat la München cu Acatistul Sfintei, urmat de Sf. Liturghie, la care au participat pr. prof. dr. Mircea Basarab, fost paroh și întemeietor al parohiei, pr. dr. Ioan Popoiu, Consilier cultural al Arhiepiscopiei Germaniei, Austriei și Luxemburgului, pr. paroh Alexandru Nan, pr. Constantin Bartok de la parohia din Traunreut, pr. Mircea Oniga de la Innsbruck (Austria) și diaconul Marius Petrică Ciorbea.

În cuvântul de învățătură rostit, pr. consilier Ioan Popoiu a prezentat viața sfintei, scoțând în evidență câteva dintre virtuțile care au caracterizat-o, în special, smerenia, dorința de a împlini cuvântul lui Hristos fără a-și

propune să iasă cu ceva în evidență în fața oamenilor. Părintele Ioan a amintit și de nenumăratele minuni care s-au făcut și se fac prin mijlocirea Sf. Parascheva.

La sfârșitul slujbei, părintele paroh Alexandru Nan le-a mulțumit preoților împreună-slujitori și credincioșilor prezenți pentru momentele de bucurie trăite împreună. Fiecare persoană prezentă în biserică a primit o iconiță cu Sf. Cuvioasa Parascheva, a doua ocrotitoare a Parohiei „Nașterea Domnului” din München.

Atmosfera de bucurie a continuat la agapa organizată, în cadrul căreia a avut loc și un scurt moment artistic.

Crucea în diferitele tradiții creștine

În după amiaza zilei de 14 septembrie 2017, Arhiepiscopia Romano-Catolică de München-Freising, împreună cu Comunitatea de lucru a Bisericilor creștine din Bavaria (ACK Bayern) a organizat un seminar despre Sfânta Cruce în diferitele tradiții creștine.

Lucrările seminarului au început cu un referat susținut de către prof. dr. Winfried Haunerland de la Universitatea din Muenchen (LMU) și intitulat: „Dimensiunea ecumenică a cinstirii Crucii în liturghie și evlavie”. Au fost prezentate apoi impulsuri din partea Bisericii catolice, evanghelice, armeană și ortodoxă, și puncte de vedere din perspectiva Armatei Salvării și Cultului baptist.

Din partea ortodoxă, referatul a fost susținut de către părintele prot. Alexandru Nan, în calitate de reprezentant cu drept de vot al Mitropoliei (Arhiepiscopiei) de la Nürnberg la ACK Bayern. Persoanele prezente în cele trei grupe s-au arătat foarte interesate de tradiția ortodoxă. A urmat apoi o exemplificare, pr. Karl Kern SJ, Rectorul Bisericii Sf. Mihail din München, împreună cu pastorul evanghelic Gottfried von Segnitz (președintele ACK München) au prezentat o teologie ecumenică a Crucii, în biserica Sf. Mihail. După discuțiile finale din plen, a avut loc o slujbă ecumenică în cinstea Sf. Cruci. Textul referatului susținut de către pr. Alexandru Nan va fi publicat

în numărul de Paști al revistei *Renașterea*.

Prima slujbă ortodoxă în stațiunea bavareză Bad Tölz

Protopopiatul Ortodox Român al Bavariei a organizat sâmbătă, 30 septembrie 2017, prima slujbă în stațiunea Bad Tölz din landul Bavaria. Din încredințarea Înaltpreasfințitului Părinte Arhiepiscop și Mitropolit Dr. Serafim Joantă, pr. prot. Alexandru Nan a săvârșit slujba Vecerniei în capela „Tennner” din această localitate. La slujbă au luat participat credincioși din Bad Tölz și din localitățile învecinate, Geretsried și Wolfratshausen.

Emigrarea masivă a românilor în alte țările occidentale determină Biserica Ortodoxă Română să înființeze noi parohii și să găsească noi locații pentru slujire. Acest lucru se întâmplă și-n Arhiepiscopia Ortodoxă Română a Germaniei, Austriei și Luxemburgului.

Printr-o adresă din data de 3 februarie 2017, destinată celor șase protopopi din Germania, Înaltpreasfințitul Părinte Arhiepiscop și Mitropolit Dr. Serafim Joantă, din dorința de a intensifica activitatea pastoral-misionară pe teritoriul Germaniei, a îndemnat protopopii să identifice

noi puncte de slujire și să înceapă slujirea în vederea înființării de noi parohii, pentru numărul tot mai mare de români care se stabilesc în această țară.

Numărul românilor a crescut semnificativ în ultimii ani și în landul Bavaria. Astfel, la data de 1 ianuarie 2014, erau înregistrate 74.798 de persoane, iar doi ani mai târziu (la 1 ianuarie 2016) numărul românilor ajunsese la 118.208, conform statisticilor puse la dispoziție de către Oficiul German de Statistică.

Ședința anuală a Protopopiatului Ortodox Român al Bavariei

Pr. Dr. Ioan Popoiu

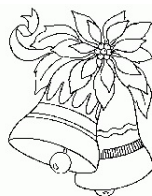
Sâmbătă, 2 decembrie 2017, slujitorii altarelor din cel mai mare land al Germaniei au participat, alături de părintele drd. Alexandru Nan, protopop al Bavariei, la adunarea anuală a protopopiatului, prezidată de ÎPS Părinte Mitropolit Serafim în orașul Würzburg.

În încheierea festivităților prilejuite de împlinirea a 20 de ani de la înființarea Parohiei românești din Würzburg, la invitația părintelui protopop Alexandru Nan și a părintelui paroh Ghelasie Păcurar, preoții și diaconii din Bavaria s-au întâlnit în capitala

Franconiei inferioare la ședința anuală a protopopiatului. ÎPS Părinte Mitropolit Serafim a deschis ședința mulțumind slujitorilor altarelor prezenți la întâlnire și apreciind activitatea parohială a preoților din acest land.

În derularea primului punct de pe ordinea de zi, părintele protopop Alexandru Nan a susținut un scurt referat despre viața și activitatea vrednicului de pomenire Patriarh Justinian Marina, care a păstorit Biserica Ortodoxă Română între 1948-1977 și care este evocat în acest an în întreaga Patriarhie Română pentru activitatea sa de neegalat în susținerea tuturor activităților Bisericii, într-o perioadă extrem de dificilă cauzată de persecuția comunistă.

Pe ordinea de zi s-au mai aflat subiecte legate de slujirea Sfintei Liturghii și a celorlalte slujbe în cadrul special al Diasporei, misiunea în penitenciare, activitatea caritativă, alcătuirea unui manual orientativ în sprijinul înființării de noi parohii, conlucrarea parohiilor în diferite activități etc.

Iubiți credincioși,

Consiliul parohial mulțumește tuturor membrilor parohiei noastre, care și din punct de vedere financiar susțin activitățile parohiei, prin donații lunare. Pentru a sprijini în continuare acest efort, care asigură și legătura frățască a comunității noastre, la ultima ședință a Consiliului parohial s-a dezbătut înființarea statutului de membru activ sau permanent al parohiei.

În acest sens, toți enoriașii parohiei noastre sunt invitați să devină membri permanenți, completând un formular (Dauerauftrag) destinat parohiei. Sumele lunare propuse de către Consiliul parohial, practicate în majoritatea parohiilor din Arhiepiscopia Germaniei, Austriei și Luxemburgului, sunt următoarele: 10 euro de persoană și 20 euro de familie. Menționăm faptul că sumele precizate mai sus au un caracter orientativ, orice altă sumă fiind binevenită. Transferul bancar (Dauerauftrag) poate fi făcut lunar, trimestrial sau anual. Caracterul de transfer regulat este foarte important, deoarece ne ajută la o mai bună estimare și planificare a veniturilor parohiei.

La sfârșitul fiecărui an se vor elibera chitanțe, care se pot prezenta la Secția financiară (Finanzamt), pentru reducerea impozitului plătit. Mai facem precizarea că din punctul de vedere al serviciului liturgic, nu se va face nicio diferență între credincioșii care susțin financiar parohia și cei care nu pot s-o facă din motive binecuvântate. În speranța că numărul membrilor susținători ai parohiei va crește, mulțumim anticipat tuturor credincioșilor pentru sprijinul acordat. Pentru bucuria jertfei făcute, Mântuitorul nostru Iisus Hristos să vă binecuvânteze și să vă răsplătească din darurile Sale cele bogate!

Consiliul parohial

Coordonate bancare:

Rumänisch-orthodoxe Kirchgemeinde „Geburt des Herrn” München

Stadtsparkasse München BLZ: 701 500 00

IBAN: DE14 7015 0000 0906 1878 85

SWIFT / BIC: SSKMDEMMXXX

Redacție:

Pr. Alexandru Nan

Tehnoredactare

și Design:

Daniela Nan

Contact:

Pr. Alexandru Nan

Tel: 089 518 77 777

H: 0152 599 751 44

pr.alexandrunan@yahoo.de

pr.alexnan@online.de

www.parohia-muenchen.de

**Parohia ortodoxă română „Nașterea
Domnului“**

**St. Willibrord Kirche, Blumenstraße 36,
80331 München**

